

дѣзатъ и имаха съ тѣхъ си съпругитѣ си какъ то и едно младо момиче дъщеря на едного отъ тѣхъ. Тѣйзи Г. Г. примиаха дѣзатъ съ насъ, вечерта же майка ми като желаше да имъ причини забавленіе, направи нѣщо извъредно. Колко за меня щѣхъ да ся имамъ счастлива ако можяхъ да отбѣгна това, защото не ся благодаря отъ такъвъ видъ забавленіята. Вечерта бѣше очарователна и прохладата ми ся виждаше много благодарна следъ единъ денъ толкова горѣщъ. Захожданіето на слънцето позатѣваше съ свѣтлината си помраченитѣ гѣстацы на елкитѣ, между дивитѣ брѣгове, щото приставляваше благопріятно зрѣлище съвсѣмъ че ново за меня. Попскахъ прощеніе да ся расхода малко и момичито на странныятъ мя подыри.

Примиахме селото. Вратата на гробищата бѣха утворены. Мрачнытѣ камаи ся усвѣщаваха отъ послѣднытѣ дневны лучи. Отъ младостта си още ся губяхъ изъ гробищата като прочитахъ надгробныи надписи и подоженытѣ стихове на надгробнытѣ камацы и намирахъ голѣмо благодареніе въ тѣхъ. Съ глѣбока трогателность ся исправяхъ при гробъта на нѣкой младъ или млада умрѣли въ цвѣтущата си възрасть. Чувствувахъ радость размѣсени съ скръбъ като гледахъ онія гробове, що съдържаваха устаньки на приминала възрасть. Ако нѣкогаждъ стихотвореніето и да ми не причинѣваше наказаніе, но никогаждъ не промѣнихъ мѣстото си безъ да не усѣтя благодарны